

højtærede Justitsminister henvendte Landstingsudvalget sig til den Kommission, som havde behandlet Forslaget til en ny Straffelov. Denne Kommission traadte sammen igen under dens Formands Ledelse og udarbejdede naturligvis med udmærket Sagskundskab et Forslag angaaende denne Sag, som blev tilstillet Landstingets Udvalg, og som det kalder Udkast til Lov om Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov. Nu havde Landstingsudvalget altsaa det fra Folketinget oversendte Lovforslag og det af den tidligere Straffelovskommission udarbejdede Lovforslag og kunde bestemme sig enten for det ene eller det andet Grundlag for sit Arbejde; men Landstinget valgte det tredje, at udarbejde noget, som hverken støttede sig helt til Folketingets Vedtagelse eller helt til Straffelovskommissionens Forslag. Det synes at have været det høje Landstings Hensigt at fastslaa, at der skulde være to Grundsætninger, som skulde fæstnes ved Lov gennem det Arbejde, der blev gjort i Landstingets Udvalg. Den ene skulde være, at der skulde træffes Bestemmelser mod grove, forbryderiske Angreb fra aands svage, farlige Personer, kun aands svage, kun Personer, der ikke var fuldt tilregnelige, kun, hvad jeg med et let forstaaeligt Udtryk kalder Taaber, skulde kunne rammes ved denne Lov. Og saa skulde det være Personer, der havde begaaet strafbare Handlinger, efter at denne Lov var traadt i Kraft, hvad enten de saa havde begaaet strafbare Handlinger tidligere eller ej, der skulde nye strafbare Handlinger til. Det er de to Grundsætninger, som synes at have været de herskende i Landstingets Udvalg. Men Landstinget har ikke udarbejdet et Forslag, om hvilket man kan sige, at det klart fastholder begge disse eller nogen anden Grundsætning. Den Mand, som man vel maa tillægge Hovedæren for det Forslag, som Landstinget har vedtaget og oversendt til os, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Godskesen, er da heller ikke synderlig tilfreds med det Foster, han har sat i Verden. Han siger den 31. Marts i Landstinget — det refereres paa Sp. 1383: „Ændringsforslaget — altsaa det Forslag, Landstinget har udarbejdet — hviler paa et Kompromis, og dette Kompromis deler Skæbne med alle andre Kompromisser, nemlig at det ikke giver en fuldkommen tilfredsstillende principiel Løsning. Hver har maattet slaa noget af, og derfor er der ikke kommet fuldstændig Enhed og Fasthed over hele Forslaget.“ Det ærede Medlem har Uret i, at alle Kompromisser deler den Skæbne. Der er efter

min Mening to Slags Kompromisser. De gode Kompromisser, som bliver til paa den Maade, at alle, der arbejder med Sagen ud fra forskellige Synspunkter, opdager før eller senere under Arbejdet, at de alle er enige om, at en bestemt Løsning er den fortrinligste af alle, og saa fremkommer gode Kompromisser. Andre Kompromisser fremkommer paa den Maade, at Villie og Overbevisning staar mod Villie og Overbevisning, og saa indføres i samme Forslag noget af det, den ene Part vil, og noget af det, den anden Part vil, saaledes at der bliver indbyrdes Modsigelser i selve Forslaget. Det er de slette Kompromisser, men det er altsaa ikke alle Kompromisser. Men det ærede Medlem Hr. Godskesen har selv stemplet det Forslag, som han er Hovedmanden for, som hørende til den Kategori af Kompromisser, som er de daarlige, nemlig dem, som han selv siger om, at de ikke har en fuldkommen tilfredsstillende Løsning, men hver maa slaa noget af, og derfor kommer der ikke fuldstændig Enhed og Fasthed over Forslaget. Nej, det er der desværre ikke kommet. Jeg skal imidlertid som Ordfører for Udvalget anbefale, at Folketinget alligevel vedtager Forslaget, som det her foreligger. Det er en Sag, som har vakt megen offentlig Opmærksomhed, og det er nyttigt at faa en Løsning og faa den i denne Samling. Og nu er Samlingen jo nær ved Slutningen. Hvis der var Tid dertil, kunde maaske et Fællesudvalg nok føre til et sagligt Resultat. Men det tør man dog ikke gøre sig Haab om at kunne naa paa den knappe Tid, der er tilbage. Derfor har hele Udvalget ønsket, at Forslaget skal vedtages, og det anbefaler jeg.

Jeg kan dog ikke holde tilbage en Paavisning af de Fejl, som efter min Mening findes i Lovforslaget. Det høje Landsting begynder sin § 1 af det Lovforslag, det har udarbejdet, med at sige, at „en Person, hos hvem mangelfuld Udvikling, varigere Svækkelse eller Forstyrrelse af Sjælsevernerne . . . har givet sig Udslag i strafbare Handlinger“, som er bevislig farlige, kan interneres. Der er paa den ene Side fastholdt, at det skal være Taaber, som denne Lov rammer. Men der staar ind mellem de af mig citerede Ord tillige „— herunder seksuel Abnormitet —“, og det maa vist forstaaes saaledes, at den seksuelle Abnormitet ikke skal være til Stede alene hos Taaben. Medens det var Meningen, at Lovforslaget i Grunden kun skulde omhandle Taaber og kun skulde træffe Sikkerhedsforanstaltninger mod dem, er der her skudt ind Personer, der kan være